

Bilag I

Redegørelse i anledning af professor H. Møllgaards artikel om dyreforsøgenes etiske problemer, side 20, i betænkning om dyrs anvendelse ved biologisk forskning og sygdomsbekæmpelse.

Af dr. med. Rigmor von Magnus.

Til medlemmer af den danske rigsdag.

Dyreforsøg har intet med etik at gøre, og professor Møllgaards forsøg på at skabe en etisk baggrund for anvendelse af dyr til forsøg er da også, som man kunne vente, faldet uheldigt ud, redegørelsen virker både konstrueret og absurd.

Der er mange ting i artiklen, man kunne ønske at gå ind på, men da de er af mindre betydning, vil jeg nøjes med at imødegå et par af udtalelserne, og iøvrigt holde mig til hovedsagen.

S. 22 skriver prof. M., at hvis man må operere dyr i kurativt øjemed, må det også være tilladt at gøre det i experimentelt øjemed, da man ikke kan forklare dem forskellen.

Hertil må bemærkes, at i første tilfælde søger man at befri et sygt dyr for lidelse, i andet tilfælde påfører man et sundt dyr lidelse, hvilket dog er en ikke ringe forskel, og med hensyn til forståelsen foreligger der talrige iagttagelser af, at dyr meget vel forstår, at man bringer dem hjælp i sygdomstilfælde.

S. 25 skriver prof. M.: „Forskningen har lært os, at Guds rige kun kan være et sted, nemlig inden i os selv, i vor egen personlighed, hvilket iøvrigt er overensstemmende med kristendommens dybeste tanker, som de er fremført af Mesteren selv.“ Når prof. M. således mener, at det guddommelige princip hviler i ham selv, er jeg bange for, at han har glemt, at en af de vigtigste bestanddele af det hedder barmhjertighed.

For at bagatellisere dyreforsøgene vil prof. M. have os til at tvivle om, at dyrene har en bevidsthed, der lader dem opfatte smerte og lidelser blot nogenlunde på samme måde som mennesker — ja, han vil hævde, at når man mener, at dyr kan opfatte smerte og lidelse, er det rester af årtusinders overtro, som får os til at „extrapolere vor egen bevidsthed til centralnervesystemet hos en hund, en abe, en kat eller en ko uden nogen- somhelst virkelig hjemmel til at gå ud fra, at disse dyr har samme bevidste opfattelse af de hændelser, der møder dem, som vi“.

Her er han i den skarpeste uoverensstemmelse med dyrepsykologer, der har anvendt år på studiet heraf, og som på grundlag af deres iagttagelser hævder, at det ligger udenfor al tvivl, at dyr, i alt fald de højerestående som hunde, katte, aber, heste, er i stand til såvel at føle som udtrykke sorg, angst og smerte, glæde, interesse og kærlighed, vise samvittighedsnag, drage slutninger og foretage fornuftbestemte handlinger — jeg kan bl. a. hen- vise til den kendte østrigske dyrepsykolog Konrad Lorenz's bøger: „So kam der Mensch auf den Hund“ og „Er redete mit dem Vieh, den Voegeln und den Fischen“, men man behøver ikke at gå længere end til prof. M.s medpart i vivisektionsudvalget, prof., dr. med. E. Lundsgård, der skriver: Se ind i et andet menneskes sjæl kan vi jo lige så lidt som se ind i en hunds sjæl. Resultatet af kontemplationer vil jeg indrømme at en hund ikke godt kan meddele, men dette kan ikke danne grundlaget for antagelsen af en principiel forskel på menneske og hund af så vidtrækkende karakter, som at mennesket skulle have